

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko (...) Publicznemu Zespołowi (...) w K. o zapłatę uchylił nakaz zapłaty z dnia 27 stycznia 2015 r. wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie VIII Nc 9651/14 i oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając je w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego apelujący zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 506 §1 k.c. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że zawarcie przez strony porozumienia nowacyjnego nie stanowiło odnowienia, co niweczyłoby uprawnienia Pozwanego do kwestionowania dawnych zobowiązań objętych porozumieniem, z uwagi na fakt, iż okoliczności te były Pozwanemu znane w dniu zawierania porozumienia;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej z dnia 15 kwietnia 2011 r. w zw. z art. 506 §1 k.c. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że zawarte pomiędzy stronami porozumienie nowacyjne naruszało zakazy uregulowane w przepisach ustawy o działalności leczniczej, podczas gdy ustawa ta nie powinna mieć zastosowania w niniejszej sprawie, a w konsekwencji brak było podstaw do oddalenia powództwa;

- art. 506 §1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieprzyjęcie, iż skuteczne zawarcie pomiędzy stronami porozumienia nowacyjnego, stanowiło odnowienie niweczące uprawnienia Pozwanego do kwestionowania dawnych zobowiązań objętych porozumieniem, gdyż okoliczności te były Pozwanemu znane w dniu podpisywania porozumienia i nie były one przez niego kwestionowane, co prowadzić winno do uwzględnienia powództwa w całości;

- art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej z dnia 15 kwietnia 2011 r. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie, pomimo, że w sprawie nie istniały ku temu przesłanki i uznanie, że zawarcie porozumienia nowacyjnego przez strony stanowiło czynność naruszającą zakaz zawarty w tym przepisie, mimo że w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z czynnością mającą na celu zmianę wierzyciela.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 3.738,84 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości półtorakrotności stopy odsetek ustawowych od dnia 17 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów postępowania apelacyjnego, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej i instancji i zasądzenie przez Sąd pierwszej instancji kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obydwie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Istota podniesionych przez apelującego zarzutów, zarówno naruszenia prawa procesowego jak i materialnego, sprowadzała się do kwestii pominięcia przez Sąd Rejonowy zawartego między stronami porozumienia nowacyjnego nr (...), którego skutkiem, według apelującego, było umorzenie zobowiązań wynikających z umów cesji zawieranych

przez niego z kontrahentami pozwanego, a jednocześnie zobowiązanie się pozwanego do spełnienia określonego tam świadczenia.

W pierwszej kolejności niezasadny okazał się podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje zatem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Tego rodzaju uchybień, co wynika z przedstawionych wyżej rozważań, nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu Rejonowego, zaś argumenty apelującego nie wykazały, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy ustalił mianowicie, że w dniu 23 lipca 2013 r. strony zawarły porozumienie nowacyjne nr (...). Jednakże Sąd Rejonowy uznał je za nieważne z powodu braku po stronie powoda przymiotu wierzyciela, a to z kolei wskutek nieważności wcześniej zawartych umów cesji pomiędzy powodem a wierzycielami pozwanego.

Trafnie Sąd Rejonowy uznał, że w dacie zawarcia przez powoda z wierzycielami pozwanego umów cesji zastosowanie miała regulacja art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2013.217.j.t.), zgodnie z którą czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący. W przepisie art. 54 ust. 6 przewidziano nieważność umowy zawartej z naruszeniem wymogów określonych w ust. 5.

Sąd Okręgowy podziela przy tym zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretację powołanego przepisu, zgodnie z którą obejmuje on swoim zakresem przedmiotowym m.in. umowę przelewu wierzytelności, bowiem konsekwencją tej umowy jest zmiana pierwotnego wierzyciela. Interpretacja ta odpowiada zarówno wykładni literalnej, jak i ratio legis tego przepisu. Przepis ten ma zapobiec narastaniu zadłużenia poszczególnych s.p.z.o.z., co stanowi z reguły efekt komercyjnego obrotu wierzytelnościami niezależnie od przyjętej in concreto formuły prawnej takiego obrotu i etapu uzyskiwania wspomnianego efektu (np. bezpośrednio - po dokonaniu cesji wierzytelności, zawarcia umowy faktoringowej lub tylko pośrednio - w wyniku zawarcia umowy poręczenia i po jej wykonaniu uzyskanie przez poręczyciela prawnego statusu subrogowanego wierzyciela s.p.z.o.z.). Celem ustawodawcy była eliminacja każdej sytuacji w której w wyniku określonej czynności prawnej pojawi się nowy (inny) wierzyciel s.p.z.o.z., dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy.

Sąd Okręgowy podziela w całości argumentację Sądu Rejonowego prowadzącą do uznania, że zawarte przez powoda z wierzycielami pozwanego umowy cesji mieszczą się w pojęciu „czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela” w rozumieniu art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2013.217.j.t.), a skoro tak - jako zawarte bez wymaganej zgody organu tworzącego pozwanego - w świetle dyspozycji art. 54 ust. 6 przedmiotowej ustawy, są nieważne. Konsekwencją powyższego musiało być uznanie, że strona powodowa nie stała się wierzycielem pozwanego.

W dalszej kolejności należy podnieść, że zgodnie z art. 506 § 1 k.c., którego naruszenie zarzuca apelujący, jeżeli w celu umorzenia zobowiązania dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela spełnić inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej, zobowiązanie dotychczasowe wygasa (odnowienie).

Zwrot „dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela” wskazuje, że chodzi o umowę. Tak więc odnowienie dochodzi do skutku przez umowę między stronami dotychczasowego zobowiązania. Jeżeli dotychczasowe zobowiązanie nie istnieje (np. z powodu nieważności) to nie ma odnowienia, gdyż zaciągnięcie nowego zobowiązania następuje celem

umorzenia dotychczasowego. Konieczną przesłanką nowacji jest istnienie ważnego zobowiązania. Odnowienie nie dojdzie do skutku, jeżeli dawne zobowiązanie było nieważne lub wygasło (A. S., Kilka uwag o odnowieniu, (...) 1997, nr 12, s. 10 i n.). Zakwalifikowanie określonej umowy jako nowacji wymaga w pierwszej kolejności ustalenia istnienia skonkretyzowanego pierwotnego świadczenia (wyrok SN dnia 28 lipca 2007 r., V CSK 441/06, LEX nr 253445). Jeżeli pierwotne zobowiązanie nie istniałoby lub byłoby dotknięte bezwzględną nieważnością, to odnowienie nie dojdzie do skutku. Gdyby natomiast nowe zobowiązanie z jakichkolwiek przyczyn było nieważne (np. z powodu niezachowania wymaganej formy czy wady oświadczenia woli), to dawne zobowiązanie nie ulegnie umorzeniu.

W sprawie niniejszej powód, zawierając ww. porozumienie nowacyjne nie był wierzycielem pozwanego z uwagi na nieważność zawartych przez niego z wierzycielami pozwanego umów cesji. Skoro zatem porozumienie nowacyjne było nieważne, nie mogło stanowić podstawy do zasądzenia kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Ponieważ zarzuty naruszenia prawa materialnego związane są zarzutami błędnych ustaleń faktycznych, a te zostały odparte powyżej, nie istnieje potrzeba powtarzania tych samych argumentów.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd Okręgowy w punkcie 1. wyroku, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację strony powodowej jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez powoda w tym postępowaniu złożyła się kwota 300 zł wynagrodzenia jego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 490).